

giver incitament til at gøre alvor af at opprioritere familielivet.

Det er i familien, børnene henter den kærlighed, der skal gøre dem følelsesmæssigt stabile og robuste. Den rolle kan ingen pasningsordning eller fritidsaktivitet overtage. Der skal være tid til kærtegn både i bogstavelig forstand og i videre betydning. Familien er fortsat fundamentet for børnenes opvækst, men dens rolle og indhold er ændret, uden at det behøver at være nogen forringelse. Opgaven med den daglige omsorg for børnene er delvis lagt ud uden for hjemmet, mens far og mor er på arbejde.

Derfor ønsker vi i CD også, at pladsgarantien realiseres, men ikke uden at der samtidig stilles krav om kvalitet i pasningstilbudene. Der skal være tilstrækkeligt, godt uddannet pædagogisk personale, og forældreindflydelsen skal være et middel til at sikre bedre sammenhæng i børnenes dagligdag.

Men der er også krav til plads i bogstavelig forstand. Pladsgarantien må ikke opfyldes ved, at man stuver ungerne sammen som burhøns. Det problem er blevet rejst for nylig, og er det reelt, må det op til overfladen og belyses. Der må også være albuering, så det hele ikke ender i kaos, fordi en børnehave er overfyldt. Børnene skal kunne være der, og de skal også have en chance for at finde et fredeligt hjørne, når de har fået nok og trænger til at gøre ingenting eller få læst en historie højt. Netop denne aktivitet tror jeg trænger til et grundigt serviceeftersyn.

Den splinternye undersøgelse, som jeg lige henviste til, siger også noget om de 7-15-åriges fritid. 90 pct. af børnene har nu deres eget værelse, og der er masser af elektronik. Egen video i børneværelset har de fleste endnu ikke, men det kommer nok, og computeren har gjort sit indtog.

Dette elektroniske boom fortrænger noget andet, og det er bl.a. læsningen, det går ud over. Det synes vi i CD der bør gøres noget ved både i folkeskolen og på biblioteksområdet og måske i form af en kampagne, der også har forældrene som målgruppe. Læsningens betydning kan næppe vurderes højt nok, og det er i hvert fald et punkt, hvor vi opfordrer til, at man sætter ind på tværs af de ministerielle ressortområder.

Om børnefamiliernes økonomi vil jeg kun kort sige, at den er vidt forskellig. Da man indførte børnechecken i sin tid, viste den samtidige undersøgelse, at de fleste børnefamilier vurderede deres økonomi som god eller særdeles god. Når man ser på velstandsfenomener som eget

værelse og udbredelse af elektronik i hjemmene, så tror jeg ikke, der generelt er basis for at frygte, at netop børnefamilierne som gruppe er specielt vanskeligt stillet. Det er marginalgrupper, der sidder med problemerne.

En enkelt marginalgruppe vil jeg gerne fremhæve; det er indvandrerbørnene. De hører til de truede grupper, som har det ekstraordinære problem hængende over hovedet, at de skal lære dansk; der skal ske noget før skolealderen, ellers er de handicappet fra starten.

Oven i det er det nu også kommet frem, at der er virksomheder, der frabeder sig børn af indvandrere og flygtninge i erhvervspraktik. En række virksomheder fravælger efter sigende elever alene på grund af deres fremmedartede navne og uden at vide, om de kan dansk – det skal de jo selvfølgelig kunne. CD vil bede indenrigsministeren om at se på den sag og undersøge, om der diskrimineres, og om der er grundlag for at gribe ind.

Generelt og med det økonomiske opsving, vi er inde i, med tendens til fald i arbejdsløsheden har vi i CD tiltro til, at de mange kan sige, at det er godt at være barn i Danmark. Men der er en marginal, selv på marginalgrupperne, nemlig indvandrerbørnene, som jeg nævnte før. Derfor er vi tilfredse med, at indenrigsministeren nu nedsætter et tværministerielt udvalg for at kortlægge problemerne for de børn og unge, som er andengenerations indvandrere.

Jeg skal slutte med at meddele, at CD ikke kan støtte hverken det af SF fremsatte dagsordensforslag, det af V og K fremsatte dagsordensforslag eller Fremskridtspartiets dagsordensforslag, men stemmer for det af regeringen fremsatte dagsordensforslag.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Der har, så vidt jeg har kunnet følge med, ikke været direkte spørgsmål til mig, så jeg vil kun komme med nogle ganske korte kommentarer til debatten.

Der har jo været den uenighed, vi kender fra vores børnepolitiske debatter, mellem de partier, der gerne vil have, at pengene skal følge børnene – Venstre, De Konservative og Fremskridtspartiet – og de andre partier, der lægger vægt på at satse på de egentlige pasningstilbud og på orlovsordninger. Men når vi ser bort fra den uenighed, vi kender til, så synes jeg egentlig, det er væsentligt at trække alt det, vi var enige om, frem, for jeg oplever, at der er en grundlæggende enighed i holdningerne til